

SONSUZLUĞA UĞURLARKEN...

2020 yılında pandeminin en karanlık günlerinde kaleme aldığı bu mektupta Fahamettin Akingüç, savaşları, darbeleri ve ekonomik krizleri aşmış bir eğitimcinin yaşam deneyimini ve umuda olan inancını gelecek kuşaklara emanet ediyor. Bugün geriye dönüp bakıldığında yalnızca bir dönemin tanıklığı değil; yaşamı, umudu, dayanışmayı ve eğitimi her koşulda savunan Akingüç'ün adeta manevi vasiyeti niteliğinde.

6 Temmuz'da sonsuzluğa uğurladığımız, İstanbul Kültür Eğitim Kurumları Kurucusu ve İstanbul Kültür Üniversitesi Mütevelli Heyeti Onursal Başkanı İnş. Yük. Müh. Fahamettin Akingüç'ün 10 Nisan 2020 tarihli mektubu:

Kültür Ailesi'nin değerli üyeleri; sevgili çalışma arkadaşlarım, öğretmenlerimiz, mezunlarımız, Böyle başlayınca cümleye, 60 yıl içinde yalnızca bir okul, bir işletme değil bir aile kurduğumuzu da hissediyorum. Sosyal mesafe, ekonomik önlemler, geleceğe ilişkin kaygılarımızı artıran risklerle kuşatıldığımız şu günlerde, aile olabilmek ne güzel.

Umuyorum ki sağlığınız yerindedir; hem sizin hem de sevdiğinizlerin. Kolay değil şu sıralar hiçbir şey. Hepimiz soruları, hiç beklemediğimiz yerden gelmiş bir sınavda gibiyiz. Konuştuğum kişilerden benzer cümleleri duyuyorum; "Ben, böyle bir şey görmedim," "Şimdiye kadar bunun gibi bir durum hiç yaşamadım", "Bu kadarını tahmin etmezdim."

Öğrenciliğimi de hesaba katarsak 80 yılım eğitim dünyasının içinde geçti. Sanırım bu süre zarfında bine yakın öğretmenle yolum kesişti. Her birinin farklı yönleri vardı ve her biri çok değerliydi. Ancak dönüp baktığımda bana göre en esaslı öğretmen yaşamın kendisi. Bu aralar yüzleştığımız pandemi gerçeği ise yaşamın bize verdiği derslerden biri.

İlginç bir öğretmendir, yaşam. Ezbere karşıdır. Düşünmeden, araştırmadan, sorgulamadan onun dersinden geçilmez. Bir o kadar adildir ama... Sınavları zor da olsa notu kit değildir; dürüst olana, emek verene, dersini çalışana kanaati yüksektir daima.

Evlat, bil ki bugünler birer yaşam dersi. Okulun müfredatıyla, anne-baba nasihatıyla, bir yere kadar geçebiliriz bu eşiği. Ne mucize ne hurafe. Hiçbirinin faydası yok bu sınavda. Dünyada yaşamak emek ister, emek vereceğiz biz de hem de var gücümüzle.

Üniversite yıllarını ve ilk gençliğini II. Dünya Sava-

şının gri ikliminde yaşamış biriyim ben. Yeryüzünün savaş yorgunu olduğu yıllarda aldım diplomamı. O zamanlar insan bedeninden değil zihninden saçılan salgınlara karşıydı verilen mücadele. Soykırım, açlık, nükleer silahlar...

Milyonlarca insan için çok zordu, her ülkede derin yaralar açtı; her ülkeyi incitti, sarstı ancak geride kaldı. Dersimizi aldık mı o savaştan, bugünün dünyasına bakarsak, tartışılır ancak öyle ya da böyle o günleri geride bıraktık.

20'li yaşlarımın sonu. Mühendislik diplomam elimde, işe koyuldum. Muteahhitlik yapıyorum. Çok çalışıyorum ama değişiyor. Her şey beklediğim gibi gidiyor. Fakat 1958 yılının Ağustos ayında, görmezden geldiğimiz, olmaz dediğimiz bir şey oldu. Ekonomik bir kriz... Devalüasyon kelimesi ilk kez yaşamımıza girdi. Söylemesi ayrı zordu, yaşaması ayrı zor. Türk lirasının yaşadığı değer kaybı istisnasız herkesi müthiş bir darboğaza sürükledi. Peki, benim farkım neydi? Hiç. Aynı gemideydim herkesle, tıpkı bugün olduğum gibi. Ekonomi, bir kapana dönüştü o yıl. Bir karar almalydım. Durmak, kaçmak, görmezden gelmek gibi şansım yoktu. Kuşku, kaygı, korku, keşke... Bu dört kelimeyi o zaman bıraktım. Kendimi, sağlığı-

mı, ailemi ve en önemlisi umudumu korumak zorundaydım. Rotamı çevirdim ve yeni bir ufka yelken açtım. Kültür'ün amblemindeki yelken, biraz da bu nedenle, çok anlamlıdır benim için.

Okulculuk, mühendislikten sonra kendime en çok güvendiğim, tutkuyla yapabileceğime inandığım bir diğer alandı. Bütün hazırlıklarına başladım, ufak tefek pürüzler olsa da teknik olarak her şey yolundaydı bana göre. Ancak ülke ya da dünya bizim takvimimize, normalimize uymuyor her zaman. 27 Mayıs 1960'da Türkiye'de ilk askeri darbe yaşandı. Mevsim ilkbahar, ancak sokaklarda yeşilin başka tonları hüküm sürüyor, perdelerini sıkıya sıkıya çekip, çekildiğimiz evlerimizde sıkıyönetimin ayak sesleri yankılanıyor... Eve kapandım ama içime kapanmadım. Başka bir yılın baharına da bırakmadım planlarımı. Aynı yıl, ihtilalden tam 3 ay 30 gün sonra, 26 Eylül 1960'da Kültür Koleji resmi olarak kuruldu. Bir cumaydı ihtilal yaşandı, bir pazartesi günüydü ben Kültür Kolejini açtım. Başka tarihler de oldu böyle; başarılar, zorluklar, kayıplar ya da kazançlarla noktalanın. Şimdi olsa başka türlü davranırdım, direnirdim, dediğim olaylar da gelişti. Mesela ihtilalin gölgesinde bile tohum veren okulumu gün geldi, ülkenin politik koşulları nede-

niyle 2 yıl süreyle kapatmak zorunda bile kaldım. Ancak bütün bunları hiçbir zaman bir talihsizlik olarak yorumlamadım. Her birini, beni ben yapan; ailemin, sevdiğimlerin değerini biraz daha anlamamı sağlayan bir yaşam dersi olarak yorumladım.

Salgınlar, savaşlar, doğal afetler, ekonomik krizler... Her biri dünyanın kabul etmekte zorlandığımız gerçekleri. Bugünler geçecek. Sabrımız zorlanacak, bedenimiz durmaktan, zihnimiz sorgulamaktan yorulacak. Hepsi mümkün, hepsi yaşama dahil. Belki şimdi, bildiğimiz her şeyi bir yana koyup biraz soluklanıp bir düşünmek zamanıdır.

Evet, fiziksel olarak hiç olmadığımız kadar kısıtlandık. Evlerimiz, dar geliyor bize. Oysa ev, insanın kalesidir evlat. Kendinize, sağlığınıza, ailenize, varsa çocuklarınıza, evinize daha çok zaman ayırın şimdilerde.

Bakin, önümüz 23 Nisan! Ulusal Egemenliğimizin 100'üncü yılı. Bayramları var çok yakında çocukların. Bugünlerin yarattığı korkuya, kaygıya kapılıp da sakın ertelemeyin onların sevinçlerini. Çocukları çok seven, çok değerli bir büyüklerinden armağan o bayram. Onları yaşama hazırlamaksa bütün çabamız, yaşamı ıskalamadan yetişmelerini sağlamaksa, umdu korumak için bundan daha iyi bir fırsat eğitimi olamaz. Bayraklarını sallasınlar, şiirlerini okusunlar, resimlerini çizip şarkılarını söylesinler. Evden seslen sinler bütün dünyaya. Sakın ola salgının yarattığı korkunun, karamsarlığın gölgesinde kalmayın sevinçleri. Hiç kimse çocuklar kadar güzel yaşayamaz zamanı. Onlardan öğrenecek ne çok şey var, bir bilsek... Onlar, yaşamın en güzel tarafı.

Bugünler de geçecek evlat. Esas olan şu aşamada sağlıklı olmak. Sağlığınızı, kendinizi, ailenizi ve umudunuzu koruyun. Akıl, kalp en önemlisi de umut ve cesaret karantinaya alınmaz. Yaşamaya devam, hiç durmadan!

Kültür, mezunları ve mensuplarıyla büyük bir aile. Binlerce kişiyiz. Şimdilerde herkes, hepimiz ayrı telaşlar içinde farkındayım. Ancak bu süreci geride bırakmak için dayanışmaya her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Sahip olduğumuz gücü dayanışmaya da çevirelim. Birbirimizi habersiz bırakmayalım. Mesleğimizle, paylaştığımız değerlerle, bilgimizle, cesaretimizle, fikirlerimizle çıkışı bulma yolunda yapılacak bir şey, sağlayabileceğimiz bir katkı vardır mutlaka.

Yaşamaya, üretmeye, paylaşmaya, dayanışmaya devam... Durmayalım, durursak düşeriz.

Sizlere sağlık günler diliyorum. Bu vesileyle; eşim Gül Akingüç ile birlikte ailenize sevgilerimizi, selamlarımızı iletiyoruz. Güzel çocuklarımızın bayramını da şimdiden kutluyor, yanaklarından öpüyoruz.

En kısa zamanda sağlıklı görüşmek üzere,
İnş. Yük. Müh. Fahamettin Akingüç
Kültür Koleji Kurucusu
İKÜ Mütevelli Heyet Onursal Başkanı